

311

USTAWA

z dnia 20 lipca 1990 r.

o zasadach realizacji przedpłat na samochody osobowe.

Art. 1. 1. Osoby, które w 1981 r. wniosły przedpłaty na zakup samochodów osobowych marki Fiat 126p lub FSO 1500 i dotychczas samochodu nie odebrały, nabywają te samochody po cenach umownych z dnia faktycznego odbioru samochodu, pomniejszonych o bonifikatę w wysokości 50% ceny samochodu w wersji standard (Fiat 126p) lub w wersji podstawowej (FSO 1500).

2. Realizacja przedpłat odbywa się w kolejności wynikającej z dotychczas przyjętych zasad oraz w ramach środków przeznaczonych w budżecie państwa na dotacje przedmiotowe do bonifikat.

3. W razie zmiany uprawnienia do zakupu samochodu osobowego, na który wniesiono przedpłatę, na uprawnienie do zakupu innego samochodu, stosuje się bonifikatę obliczoną w stosunku do ceny samochodu, na który wniesiono przedpłatę.

Art. 2. Kwoty bonifikat, o których mowa w art. 1, pomniejszone o podatek obrotowy od samochodów w wersji standard (Fiat 126p FL) lub w wersji podstawowej (FSO 1500), stanowią dotację przedmiotową rozliczaną przez sprzedawcę z budżetem państwa.

Art. 3. 1. Osoba, która zrezygnuje z zakupu samochodu zaferowanego po cenie i w trybie określonym w art. 1, otrzymuje zwrot wniesionych wkładów wraz z oprocentowaniem oraz rekompensatę równą bonifikacie określonej

w art. 1 ust. 1, którą wypłaca bank likwidujący rachunek przedpłaty na samochód.

2. Kwota rekompensaty, o której mowa w ust. 1, stanowi dotację przedmiotową rozliczaną przez bank z budżetem państwa.

3. Zwalnia się od podatku dochodowego kwoty otrzymane z tytułu rekompensat określonych w ust. 1.

Art. 4. 1. Jeżeli osoba wymieniona w art. 3 ust. 1 zrezygnuje z rekompensaty, o której mowa w tym przepisie, i w ciągu roku od daty likwidacji rachunku przedpłaty na samochód sprowadzi z zagranicy samochód osobowy, samochód ten jest wolny od cła.

2. Osoba wymieniona w ust. 1 jest obowiązana przedłożyć organowi celnemu oryginał zaświadczenia banku o rezygnacji z zakupu samochodu na przedpłatę wniesioną w 1981 r.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do samochodów osobowych importowanych, nabywanych od podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w zakresie handlu zagranicznego.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

312

USTAWA

z dnia 28 lipca 1990 r.

o partiach politycznych.

Art. 1. Partia polityczna jest organizacją społeczną występującą pod określoną nazwą, stawiającą sobie za cel udział w życiu publicznym, w szczególności przez wywieranie wpływu na kształtowanie polityki państwa i sprawowanie władzy.

Art. 2. 1. Członkami partii politycznych mogą być obywatele Rzeczypospolitej Polskiej, którzy ukończyli 18 lat.

2. Partia polityczna nie może posiadać jednostek organizacyjnych w zakładach pracy ani w Siłach Zbrojnych.

Art. 3. Nazwa i symbole partii politycznej, zgłoszone w sposób przewidziany w art. 4, korzystają z ochrony prawnej przewidzianej dla dóbr osobistych.

Art. 4. 1. Partia polityczna uzyskuje osobowość prawną z chwilą zgłoszenia jej do ewidencji prowadzonej przez Sąd Wojewódzki w Warszawie.

2. Zgłoszenie powinno zawierać nazwę i siedzibę partii oraz sposób wyłaniania organu upoważnionego do reprezentowania partii przy czynnościach prawnych. Może zawierać również wzór symbolu (symboli) partii.

3. Zgłoszenie powinno zawierać także imiona, nazwiska i adresy oraz podpisy co najmniej 15 osób posiadających pełną zdolność do czynności prawnych. Trzy spośród nich dokonują zgłoszenia osobiście, przyjmując odpowiedzialność za prawdziwość danych zawartych w zgłoszeniu.

4. Poświadczenie zgłoszenia jest dowodem nabycia osobowości prawnej.

5. Partia polityczna powinna zgłaszać do ewidencji imiona, nazwiska i adresy osób wchodzących w skład organu, o którym mowa w ust. 2.

6. Ewidencja partii politycznych jest jawna. Każdemu przysługuje prawo otrzymania uwierzytelnionych odpisów i wyciągów z tej ewidencji.

Art. 5. 1. Trybunał Konstytucyjny wydając, na skutek przedstawienia Sądu Wojewódzkiego w Warszawie lub na wniosek Ministra Sprawiedliwości, orzeczenie o sprzeczności celów lub działalności partii politycznej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, może zalecić wprowadzenie w określonym terminie stosownych zmian do statutu lub programu partii.

2. Jeżeli działalność partii politycznej zmierza do zmiany przemocą konstytucyjnego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej lub wyraża się organizowaniem przez władze partii stosowania przemocy w życiu publicznym. Minister Sprawiedliwości wystąpi do Trybunału Konstytucyjnego o zakaz jej działalności.

3. Prawomocne orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o zakazie działalności partii politycznej powoduje wykreślenie jej z ewidencji.

4. W razie wykreślenia partii politycznej z ewidencji, o której mowa w art. 4 ust. 1, lub wydania zakazu jej działania, a także na skutek rozwiązania się partii, partia podlega likwidacji. Do postępowania likwidacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. — Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. Nr 20, poz. 104 i z 1990 r. Nr 14, poz. 86).

Art. 6. 1. Środki majątkowe partii politycznej dla realizacji jej celów mogą pochodzić ze składek członkowskich, darowizn, spadków, zapisów, dochodów z majątku i dochodów z działalności gospodarczej, a także z ofiarności publicznej.

2. Działalność gospodarcza może być prowadzona przez partię wyłącznie w formie spółdzielni i udziału w spółkach.

3. Partie polityczne nie mogą korzystać z jakiegokolwiek wsparcia rzeczowego i pomocy finansowej od osób zagranicznych w rozumieniu prawa dewizowego i osób prawnych z wyłącznym udziałem podmiotów zagranicznych.

4. Korzyści majątkowe uzyskane w wyniku naruszenia zakazu określonego w ust. 3 podlegają w całości przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa.

5. Zasady finansowania partii politycznych ze źródeł publicznych na cele kampanii wyborczej regulują ordynacje wyborcze.

6. Opodatkowanie partii politycznych regulują odrębne przepisy.

7. Dochody z działalności gospodarczej partii politycznych wolne są od podatku dochodowego w części, w jakiej zostały przeznaczone na cele statutowe.

8. Źródła finansowania partii politycznych są jawne.

Art. 7. Partiom politycznym zapewnia się prawo dostępu do państwowego radia i telewizji na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

313

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 lipca 1990 r.

w sprawie określenia stanowisk w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, na których zatrudniani pracownicy są urzędnikami państwowymi.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 30, poz. 181) i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 34, poz. 178 i 182 oraz z 1990 r. Nr 20, poz. 121) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędnikami państwowymi w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Komendzie Głównej Policji są pracownicy zatrudniani na podstawie mianowania na stanowiskach:

- 1) dyrektora departamentu, biura, zespołu, gabinetu, inspektoratu,
- 2) zastępcy dyrektora departamentu, biura, zespołu, gabinetu, inspektoratu,
- 3) doradcy ministra, Komendanta Głównego Policji,
- 4) głównego specjalisty do spraw legislacji,
- 5) rzecznika prasowego,
- 6) starszego radcy prawnego i radcy prawnego,
- 7) głównego specjalisty,
- 8) naczelnika wydziału i kierownika składnicy,
- 9) zastępcy naczelnika wydziału i zastępcy kierownika składnicy,
- 10) kierownika samodzielnej sekcji,

- 11) starszego specjalisty i starszego specjalisty-koordynatora,
- 12) koordynatora do spraw terenowych banków danych,
- 13) kierownika sekcji,
- 14) specjalisty i specjalisty-koordynatora,
- 15) starszego radcy i radcy,
- 16) starszego asystenta i asystenta, starszego inspektora i inspektora,
- 17) referenta prawnego,
- 18) starszego księgowego i księgowego,
- 19) kierownika archiwum, kierownika kancelarii i kierownika hali maszyn,
- 20) sekretarzy osób zajmujących stanowiska kierownicze,
- 21) starszego referenta i referenta,
- 22) kasjera,
- 23) starszej maszynistki i maszynistki,

§ 2. Urzędnikami państwowymi w komendach wojewódzkich Policji są pracownicy zatrudniani na podstawie mianowania na stanowiskach:

- 1) naczelnika wydziału,
- 2) zastępcy naczelnika wydziału,